

9) תחיית הקודש. אני שואל את עצמי, היתכן שתחייתנו הלאומית תהיה רק תחיה חילונית, והקודש יעמוד רק על המצב הגלוי, בלא התעוררות של חיים. בלא התחדשות של גאולה? היתכן להיות ככה? לא ולא. תשיב כנסת ישראל כולה. יודעים אנו כולנו שמקור חיינו הוא הקודש. והקודש מוכרח הוא להראות את כוחו המקורי. וסוף-כל-סוף יוכר לכל, שגם אותות התחיה של החול – הקודש הוא הפועל אותם. וכחו הוא המחדש את הנפלאות הגדולות שענינו ריאות.

תחיית הקודש בישראל ובארץ ישראל מוכרחת לבוא, והיא בא תבוא. השאלה הגדולה היא באיזה אופן תחל תחיה של קודש לכוון את הופעתה ואת מפעליה. מה היא תחיה ביהוש לקודש, ובאיזה אופן תסודר, – שאלה זו מוכרחת היא להיות לשאלת-החיים היותר בערה. היא ראויה להעסיק את כל המוחות, בין המוחות של העובדים על כפר החול ובין המוחות העובדים על כפר הקודש.

10) דבר פשוט הוא, שכל זמן שאין אנתנו יכולים להראות באצבע על תחיה של קודש, גם תחיית החול שלנו אינה בשלמותה. הרינו נקראים עכשו לשכלל את תחייתנו הלאומית. לתן לה ברק ופעה וגם עוז נאומי, בין כלפי פנים בין כלפי חוץ. אין אנו רשאים להשאיר חלק אחד מאומנתנו בלא התעוררות תחיה, בלא הכרה של תחיה, בלא הברקה של גאולה.

15) וההנחה ברורה היא: תחיית עמנו מוכרחת להיות תחיה שלמה, תחיית גוף ותחיית נשמה, תחיית חול ותחיית קודש.

2) ולא עוד אלא שכל מנמתה של התחיה החילונית היא רק כדי להביא אותנו לירי תחיית נשמה, לירי תחיית קודש. אם אין לנו עדיין אותו העזו, המספיק לפרש לנו בפרטיות מה היא תחיית הקודש

10) שלנו, גם מפני זה לא נסוג אחרו. ההכרה הכללית היא חזקה בנו, שתחיית קודש מוכרחת לבוא לנו, ובשכיל כך הננו דופקים על דלתות הקודש, אף כי עדיין הן נעולות לפנינו. בטוחים אנתנו שיפתחו שערים, ויבוא גוי צדיק שומר אמונים.

והתחיה קודש יהיה תהיה לנו, הננו מחפילים לישא את האמרה, לדבר את המלה הרצויה, לקרא את השם. אחרי קריאת השם יבאו הכינויים, ההוארים, המאמרים והבאורים.

10) הברו נושאיו כלי ד', דעו כי תחיית קודש היא מתנערת בעמנו, להטלים את יסוד התחיה הלאומית, לשכלל את חיקון הגאולה.

10) הנני רוצה במכתבי זה הקצר, לעורר את כל לב, של כל שדרותינו, לדבר דבר על-דבר תחיית הקודש שלנו, על-דבר הנשמה העליונה של תחייתנו הכללית שהיא מוכרחת עתה להופיע עלינו. וידיעני נא כל איש אשר רוח בו, לפי דעתו וסגנונו, מה הוא ציירו, שאיפתו וחקונו: על-דבר תחיית הקודש שלנו, על-דבר השלמת תחייתנו הלאומית, על-דבר הארת כבודו, על-דבר עדות יפעתה. על-דבר הרמת דגלה לעיני כל ישראל ולעיני כל העמים כולם, לירע ולהודיע ולהודע כי אמנם דבר גדול שלח ד' כעת ביעקב ונפל בישראל.

15) שימו לבבכם כל ישרי לב, הברו עצה וחושיה. התכוננו לקראת תחייתנו השלמה, לקראת השלמת תחייתנו הלאומית, לקראת עטרת תפארתה ופאר נורה, לקראת תחיית הקודש של עם הקודש, גאולי ד', ישלח עוזך מקודש, ומציון יסעדך.

התאחדות 336-7

19) העולם סובל מפני ששכח את הקודש, והוא יצא מסבלותיו רק בהזכר לו! אה אשר שכח, בזכרו את הקודש.

15) והקודש, שיחזיר ויזכר, אחרי אשר נשכח, לא יהיה אותו צביון של קודש העומד באיכה עם החול ולא קודש כזה המשתעבד אל החול ונעשה לו כלי שרת. אלא קודש של חירות, קודש העומד בצביונו והולך קוממיות, אבל עם זה איננו פוגע את התעל ואיננו לוחם בו כייאם שואף לעדנו ולקדשו.

10) הננו הולכים ונטבעים במעמקי החול, להצלה אנו צריכים, וההצלה מוכרחת לבא. זהו ענין של הכלל, של האומה, של העולם כלו. אור הקודש מוכרח לבא בצורתו הבחירה הנחקקת את כל קלקול, והקודש שהוא נזק מבריאות החול לגמרי, איראפשר שתהיה לו אותה הסגולה העליונה של ערן החול וקדושו, ולא יעזור לעולם להגציאו במחשכיו, מפני חסרוננו של האומץ המעשי, שהוא צריך להשאב מהשררות התחתיות של ההויה, אבל הקודש החודר בכל הדרגות, עד שהוא ינק ושואב עז חיים גם מרעננותו של החול, – זהו הקודש הנאצל, האיתן, אשר לשד חיים ימצא בו לקום להתעורר לחיות ולהחיות.

15) ולהופעת אור קודש עליון מלא ושלם זה עניינו תלויות.

411 אלהי ישראל

14) הקודש צריך שיבנה על יסוד החול. החול הוא הזומר של הקודש, והקודש הוא לו צורת, וכל מה שיהיה החומר יותר איתן, תהיה הצורה יותר חסרבה.

5) לפעמים יש שהקודש מתעמר בחולו, עד שמדלדל את החומר, ואז נמשכת תקופה שהחומר תובע את ד' קיון שלו, ומאירי דחובה דחיק, ובמרבית נוסל החול את חובו מהקודש. התוצפא מתגברת.

10) אבל כל מה שהחול מתחזק על חשבון הקודש, מכין הוא לעצמנו, מצד תכונתו החוליה, שוחת.

10) כי סוף כל סוף יתבע אהר כך הקודש את חובו, ולא בדרך תביעה ונגישה, לא בדרך חוצפא וריבית, כי אם כה הקודש יהיה כל כך מתאמץ ומתרופם, עד שכל החול יכנע תחתיו, יכנע בקרבו, ויתבלע לגמרי מיסודו החולי. והיה הנסאר בציון והנותר בירושלם קודש יאמר לו.

אלהי ישראל, אלהי ישראל

10) בכל מהלך של חיים, החול הוא מתעורר תחלה ונאח"כ מוכרח הקודש להתעורר, להשלים את תחית החול, לעינו ולהצילו מכער ומטמיון. אוי לו לחול אם יחשוב להשתמש בכח בכורתו, ככח מה שיצא הוא תחלה לאור העולם והמפעל, לאמר על-ידי זה: "אני ואפסי עוד", ולא יחפץ לדעת מן הקודש מזיו יקרו והופעת אורו. ואוי לו לקודש אם יאמר: "מאחר שיצא החול בתחלה לעולם, הרי השיג את גבולו. על-כן אני רק ללחום נגדו אדע, להרוס את אשר יבנה, לעקור את אשר יטע". תוכן החיים והשקפת-החיה בבוריה ליתמונו אחרת, לגמרי אחרת. הגורל ככה הוא: החול ידרוך בתחלה על כפת החיים. אמת הברב שכתוכיותו, מן הקודש העליון, קודש-הקדשים, הוא יונק גם בראשית מצעדיו, אבל בבהירות והכרה אין ערכי הקודש מוכדים ללל בראשית הופעתו של החול, ואחרי הצעדים הראשונים של החול מוכרח הקודש לבוא, להאיר באורו ולהופיע בכבודו.

13) את הרוחניות אין מתקנים בדורנו כי אם כמילוי הגשמיות, הכחות הגשמיים של תלמידי חכמים, שנקלס יפה אור הקודש בלבבם, מוכרחים להזק, ואי אפשר לכהות גשמיים שיהחזקו ולא יורידו את הערך הרוחני והמוסרי ממעלתו, כיא כשהאורה המחשבת תהיה גדולה עמוקה ורחבה.

וכחות החומר, ומחשבות ורגשות המריות, יתאמצו, על ידי כל המכשירים, שהם מתחזקים בהם, להיות כפיס לקודש. האומץ של החלק הקודש ביותר שבאומה הוא כונה את הכל, הוא עתו כה באומה ובצולם, לרוסם את יסוד החיים, ולהטפיע אור בנשמות רבות, יסודיות, שכל אחת מהן כהיה עולם מלא.

אלהי ישראל אלהי ישראל

15) אי-השלום שכין הקודש ובין החול הוא האוכל את החיים בכל פה. הרעיונות ונושאייהם מוכרחים הם להכיר זה את זה, עד שכל אחד ואחד יעמד כגבולו וכל אחד ישלים את מה שחסר לשני. הקודש יעדן את החול, והחול יחזק את חסן הקודש, וכן ילכו הרעיונות ונושאייהם בתאחדות, עד אשר יביאו את העולם ואת החיים למכון קודש-קדשים, שגם הקודש וגם החול הם סומכיו ומסעדיו.

אלהי ישראל אלהי ישראל